

A woman in a white dress is seen from behind, standing next to a window. She is holding a sheer white curtain that is blowing in the wind. The window is set into a rough brick wall. The scene is brightly lit, creating a soft, ethereal atmosphere. The text is overlaid on the lower part of the image.

**ЄВГЕНІЯ
КОНОНЕНКО**

**ПОВІЙ
ТЕЖИ
ВИХОДЯТЬ
ЗАМІЖ**

Анотація

Назва цієї збірки новел не менш оманлива, аніж варіанти долі багатьох її героїнь. Заміжжя і побут гнітять їх, залишаючись чи не єдиною реальністю, на яку можна сміливо опертися у житті, сповненому короткотривалих почуттів та довготривалих переживань. Зріз життя не одного покоління, події, що відбуваються за лаштунками дверей багатьох помешкань та на вулицях Києва. Вживання у «новій» столиці незалежної України в умовах «дикого ринку», спорадичні вояжі на Захід, іноді під приводом службовим, іноді — інтимним, а часто під обома...

Усі права застережені. Переклади, відтворення або передача будь-якої частини цього видання у будь-якій формі і будь-яким способом категорично заборонені без письмової згоди ТОВ «Кальварія».

ISBN 966-663-101-6

© Євгенія Кононенко, текст, 2004

© «Кальварія», 2004

Євгенія Кононенко

**ПОВІЇ ТЕЖ
ВИХОДЯТЬ ЗАМІЖ**

Частина перша. "Там"

Повії теж виходять заміж

Він прокинувся, бо хтось торкнувся його потилиці. Жіноча рука ніжно скуйовдила його волосся. Це був сон. Ні зображення, ні звуку.

Тільки дотик, від якого він прокинувся. Співають птахи. Господи, як вони співають, здивовано подумав він і перевернувся у своєму великому самотньому ліжку. Ще дуже рано. Ще можна спати. Співають птахи. Співають гамірно і незвично як на велике старе місто. Ця земля понад тисячу років вимощена бруківкою, забудована кам'яними спорудами. А птахи заливаються, як у весняному

лісі. Давно йому не було так сумно і так добре. Це було позавчора, ні, два дні тому, так, це було у вівторок, у вівторок. Він був там, на Нижній Шельді, де вже не одне століття горять червоні ліхтарі. Він сам не знає, чому пішов туди. Кожен самотній мужчина бував тут. Він не знає, чому пішов саме до тієї, з довгим прямим волоссям. Мабуть, тому, що ліворуч і праворуч від неї сиділи гладкі пишнокосі дівчата, які викликали огиду.

Він пішов до неї, і хтось заповідливо опустив штору на її вікні. Він не пам'ятає, що вони робили на її ліжку з білизною, обшитою рожевими бантами, і чи взагалі робили щось. Лише пам'ятає, як вона обережно торкнула його потилицю, розвихрила його волосся. Той жест не належав до її обов'язків.

Жодна жінка за все його більш ніж сорокарічне життя не пестила його так.

Він рвучко підвівся на ліжку. А чому вона стала повією? І взагалі, чому жінки стають повіями? Звідки вона? Він пам'ятає, так, так, він це напевне пам'ятає: вона не розуміла, коли він заговорив по-фламандськи. Не розуміла й англійської. Цікаво, вона щовечора сидить там же? Він виліз із ліжка і покатуляв до ванни, хоча було ще дуже рано.

Його спальня на горішньому поверсі. Нижче, одна над одною ще дві великі нежилі кімнати. Цей давній в одне вікно завширшки будинок, затиснутий двома кам'яницями в провулку неподалік від Кайзерлаан, він отримав у спадок.

Його дід і бабуся по батьківській лінії не пішли до будинку для старих, до останніх днів топтали ці рипучі сходи й обидва померли якщо не одного дня, то, здається, одного місяця. У вітальні-кухні-передпокої висять ностальгійно гарні дуже якісні фотокартки часів їхньої юності і вельми примітивні зразки малярства. Він мешкає тут уже п'ятий рік та ніяк не спроможеться винести з дому ці бездарні картини. Але тоді конче доведеться щось робити зі стінами, бо світлішатимуть місця, багато років прикриті картинами.

А він звик до цих стін і до цих світлин, та й, власне, до цих убогих пейзажів і натюрмортів.

Запахло кавою, і хрусткі тости вже готові. Він звично розстелив на великому столі вишиту серветку,

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.